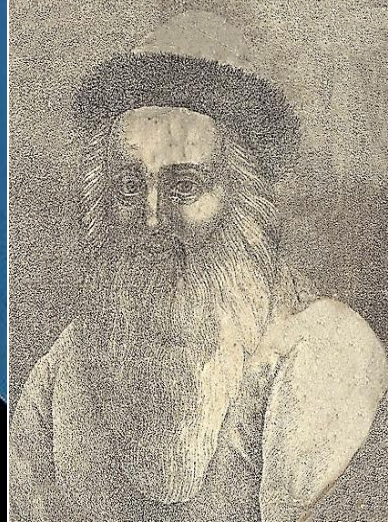

פניני הצדיקים

לעדכונים, ברכות מזל טוב והודעות - שלחו ל: 054-8410475 | HB0548410475@gmail.com

מיטב השידורים
מגדולי הרבנים

ללא פרסומות
ללא חדשות
ללא פוליטיקה.

האזינו לשידור החי | 03-3782000 | באפליקציה | www.radio2000.co.il

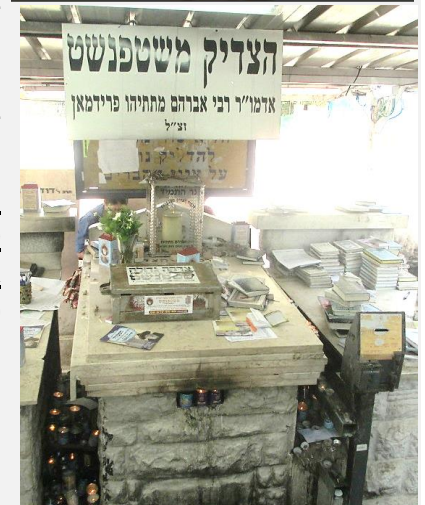
ערוץ 2000

במייל: 054-8410475, דוא"ל: HB0548410475@gmail.com

האדמו"ר אברהם מתתיהו פרידמאן זצ"ל הידוע כמחולל הפלאות משטפנשט: נולד ביום הראשון של חנוכה, כ"ה כסליו ה'תר"ז (1847). סבו (האדמו"ר ר' ישראל מרוז'ין) בחר את שמו: אברהם ע"ש ר' אברהם המלאך (ר' אברהם פרידמן) ומתתיהו שיהיה בעל כח כמו מתתיהו כהן גדול החשמונאי להמשיך ישועות ורפואות לעם ישראל. בהיותו כבן 21 (י"ד כסליו ה'תרכ"ט [1868]) התייתם מאביו. בתחילה סירב לקבל בתחילה את עול ההנהגה בגיל כה צעיר אולם לבסוף הסכים לכהן במקום אביו. ידוע כמחולל פלאות וסיפורי מופתים רבים סופרו אודותיו. **ענוותן, ידוע כבעל רוח הקודש וצופה למרחקים. רבים נושעו מברכותיו. גאון בנגלה ובנסתר.**

החזיר את ספריו למקום ע"מ שלא ידעו כי עוסק בתורת הנסתר. התפרסם בנדיבות לצדקה, ולא אחת הלכו כל כספי הפדיונות לאלמנות ויתומים. דאג בקביעות יומיומית לכל צרכיהם ומחסורם של כמאה מחסידיו אשר כונו ה'ושבים' היות וישבו בקביעות בביהמ"ד שבחצרו ועסקו בתורה. למרות צומותיו וסיגופיו מעולם לא נזקק לרופא. נפטר בחצות ליל שבת, כ"א תמוז תרצ"ג (1933). בהלווייתו השתתפו רבבות. חי כ-86 שנים. ציונו הועתק ב-ה' חשוון תשכ"ט (1969) מרומניה לבית-החיים "נחלת יצחק" בגבול ת"א וגבעתיים. **כאשר פתחו את הארון נדהמו לראות את גופו שלם. גם כיום רבים ראו מופתים ונושעו בציונו של הרב.**

סבותיו: האדמו"ר ישראל מרוז'ין (מצד אביו), ר' אליעזר קושאנסקי (מצד אמו).
סבתא: מרת שרה (מצד אביו). **אביו:** האדמו"ר מנחם נחום (הראשון לבית שטפנשט).
אמו: מרת פרל. **נשותיו:** בת ר' יצחק רייך (זיווג ראשון- מגזר ראפשיץ), מרת שרה ציפורה (זיווג שני- בתו של ר' יוסף מונזון, בת דודו). **מתלמידיו:** אדמו"ר רבי חיים זאנוויל אברומוביץ מרימניץ, אדמו"ר רבי אליעזר זוסיא מסקולען, ר' משה ווייס (המכונה ר' משה בטלן). לרב לא היו צאצאים.

שלוש שנים חלפו ועדיין לא פרע ר' משה את הנדוניה. המחוטנים כבר מדברים בגלוי על ביטול השידוך, והוא ואשתו אובדי עצות. **בצר להם החליטו לנסוע לרבינו, לבקש שיתפלל בעדם ויברכם.** הם יצאו לדרך הרחוקה, מגלץ שבדרום מולדובה ועד שטפנשט שבצפון. עם כניסתם לצדיק החלו לגלול את מצוקתם. "אם יתבטל השידוך, מה יהיה על בתנו?! עלולה היא להישאר רווקה זקנה, חלילה?!", אמרו ההורים המיוסרים. בעיניים טובות הביט בהם הצדיק, פנה לר' משה ושאל: "מה עיסוקך?". השיב ר' משה כי בחורף הוא סוחר בנצרות אווז ובקיץ מכין גלידות.

הצד השווה בשני העיסוקים הוא הפרנסה הדלה. הוסיף הצדיק להתעניין: "מניין אתה משיג קרח להקפיא את הגלידה?". הוא השיב כי הוא קונה את הקרח מסוכן, וזה קונה את הקרח מבית-חרושת. והצדיק שאל: "וכיצד יש לבית-חרושת קרח בקיץ?". "בחורף יוצאים להרים וחוצבים גושי קרח גדולים. אח"כ מנסרים אותם ללבנים, וטומנים אותם בבורות מיוחדים בקרקע, שם הם נשמרים קפואים לאורך זמן. בקיץ מוציאים אותם ומשווקים לסוחרים".

"**סעו לביתכם והקימו בית-חרושת לקרח. ה' יהיה בעזרכם ותהיה לכם פרנסה בשפע.**" למשמע הדברים נעתקו המילים מפי הבעל והאישה אמרה: "רבי קדוש! אפילו את דמי הנסיעה לכאן נאלצנו ללוות. מניין ניקח את הסכומים העצומים כדי לפתוח בית-חרושת?". "כשסיימה קם ממקומו, הביט בהם ואמר: "הלוא אמרתי לכם, שובו לביתכם והקימו בית-חרושת לקרח. **אל תשנו מדברי אף לא כחוט השערה!**" דבריו התקיימו הבהירו כי הצדיק איתן בדעתו ובני-הזוג קיבלו זאת באמונה שלמה. **נותרה רק השאלה – כיצד עושים זאת.**

חלפו הימים. ערב אחד נשמעו נקישות בדלת. ר' משה פנה לחלון לראות מי בא לבקרם. **בחוץ עמדה קבוצת גברתנים חסונים וגרזנים בידיהם.** הוא לא העז לגשת אל הפתח. בקבוצה היה גוי אחד ממכריו, אשר ניגש אל החלון, הציג את עצמו בידיות והבהיר לו כי רצונם להציע לו הצעה עסקית. "אנחנו עובדים בבית-חרושת לקרח בעיר הסמוכה. הבעליו הוא אדם קשה ואכזרי, רודה בנו ללא רחם. באחרונה אף הפסיק לשלם את משכורתנו. החלטנו שאיננו מוכנים עוד לעבוד אצלו. שמענו שאתה עוסק במכירת מוצרים קפואים, והחלטנו להציע לך להקים בחצר ביתך בית-חרושת לקרח. אנחנו נביא את הידע והציוד הדרוש, ונהיה הפועלים שלך. היהודים ידועים כמעבידים נוחים וישרים".

כמעט ודחה את ההצעה אולם לרגע נזכר בדברי רבינו: "הקימו בית-חרושת לקרח". ר' משה פנה לאורחיו ואמר: "מצבי הכלכלי ירוד עכשיו, ולעת-עתה לא אוכל לשלם לכם מאומה. רק בבוא הקיץ, אם וכאשר יצליח ה' דרכי והסחורה תימכר כראוי, אוכל להחזיר לכם את משכורתכם על החודשים שחלפו. האם תסכימו לעסקה כזאת?".

הפועלים נראו מאוכזבים. לפתע נענה אחד מהם וקרא: "הרי אינו לנו לאן לחזור. המעביד הפסיק לשלם את משכורתנו. מוטב שנקים כאן בית-חרושת, ולשנה הבאה נהיה מסודרים". הם הסכימו והקימו את בית-חרושת. בקיץ נהרו אליו סוחרים רבים. היה זה פלא כיצד נפוצה כל-כך השמועה על בית-חרושת החדש, ומדוע מעדיפים סוחרים ממרחקים דווקא אותו. עד מהרה שילם ר' משה את חובותיו לפועלים, והוסיף לצבור רווחים נאים. בית החרושת 'גרסור' נהפך לאחד המפורסמים ברומניה. והחנתונה? – עוד באותו קיץ התקיימו הנישואין, לשמחתם הרבה של שני הצדדים, כאשר ר' משה בקושי התפנה לה מרוב הביקוש במכירת הקרח.

פעם אחת ר' מנדל שוחט בעודו מתפלל חש באותיות המרצדות מול עיניו. בתחילה חשב שהוא עיף או רעב ולכן אינו מצליח להתרכז בתפילתו. לאחר תפילת העמידה, כשפתח את עיניו- נבהל. **האנשים שהתפללו לידו בביה"כ הפכו לדמויות מטושטשות ואפילו בין כסא לשולחן כבר אינו מזהה.** כאשר הוא יצא מביה"כ, אור השמש סינוור אותו והוא חש בכאב חד. הוא הבחין בילד שעבר לידו וביקש ממנו שייקח אותו לביתו. אשתו נבהלה מאוד, היא ביקשה מבתה, רחל שתרוץ לרופא ותקרא לו.

כשהגיעה לרופא, היא התקשתה לספר לרופא את פרטי הבעיה, אולם הבהילות שבקולה שכנע אותו לבוא עימה באופן מידי. הרופא בדק את ר' מנדל באמצעות פנס, לאחר מכן אמר: "יש לך מחלת עיניים. צריך לנתח את שתי העיניים". "זה לא מסוכן?" שאלה האשה. **"מסוכן מאוד. אבל אם לא מנתחים הוא יישאר עיוור, וגם אם כן מנתחים- יש סיכוי שהראיה תשוב, אך יש גם סיכון של איבוד ראייה לחלוטין"**.

יוסף, בעלה של רחל חיכה שהרופא יצא מהחדר, ואז אמר: "אני חושב שכדאי שאבא יסע ליאס, שם יש רופאים מומחים גדולים ובעלי ניסיון, נשמע מה הם אומרים". רחל, נסעה עם אביה ליאס. כשהגיעו לאכסניה, הופתעו לראות כי היא מלאה עד אפס מקום. "מדוע יש כל כך הרבה אורחים?", שאל השוחט. "הצדיק משטפנישט בא תמיד בחודש כסליו ליאס". "כך? אני חייב להיכנס לרב".

בהתחלה ניסתה בתו להניאו בטענה כי התור ארוך מאוד, והוא יאלץ להמתין זמן רב. אבל אביה לא הסכים ואמר: "לא שווה לחכות כמה שעות כדי לזכות בברכה מהרבי פועל הישועות? ואם יאמר שאין צורך בנייתוח? ואם הוא יברך שהניתוח יצליח?". לעת ערב הלכו אל הרבי. כאשר נכנסו לרב, ענה להם: **"גשו לדוקטור סאבגוי, אולי הוא יחליט שאין צורך בנייתוח"**.

בבוקר, מיהרו, לביתו של דר' סאבגוי. לאכזבתם הגדולה, אמר להם בנו של הד"ר: **"הרופא עזב את לפני כשעה. הוא נסע לבוקרשט"**. "זהו אבא", אמרה רחל, "הרופא איננו. נלך לבית-החולים, יש שם רופאים מעולים". "מה פתאום!", סירב אביה, "אני חוזר לרבי, ואשאל אותו מה לעשות". בלית-ברירה הזמינה מרכבה שוב אל הרבי. השוחט נכנס שוב לרבי ואמר: "הרופא נסע". הרבי ביטל את הדבר במחי יד, **"הוא נשאר כאן. גשו אליו שוב!"**.

הם שכרו עגלה ושובו לבית הרופא. רחל התביישה לעלות שוב, אבל ר' מנדל בצעדים בטוחים עלה במדרגות ונקש בדלת. הדלת נפתחה, **על ידי הרופא בכבודו ובעצמו.** בנו של הרופא התפלא: "הייתם כאן לפני זמן קצר?". "כן", ענתה רחל. "כיצד ידעתם לחזור שוב?". ר' מנדל ענה בתמימות: **"הרבי הצדיק משטפנישט אמר שהדר' לא נסע אלא נשאר כאן"**. הרופא פשפש בכיסיו והוציא כרטיס רכבת. "ראו", אמר, "הייתי בדרכי לבוקרשט. אלא, שאיחרתי את הרכבת בדקה אחת. הרבי שלכם ידע על כך עוד לפני!". **הרופא בדק את ר' מנדל ונתן לו שיקוי מרפא, שעזר לו לצאת ממחלת העיניים שפקדה אותו, כך נמנע ברגע האחרון הניתוח המיותר, בזכות ברכת הצדיק.**

פעם אחת שהרב הגיע ל רדוביץ. שם התארח בבית משפ' בויםן. אנשים רבים הגיעו לביקש ברכה. קרוב לחצות ביקשה האם מילדיה, בנימין ומשה שילכו לישון כדי שיהיה להם כח גם מחר לארח את האנשים הרבים. הילדים הסתקרנו מה עושה כעת הרבי. הם הביטו מבעד לחור הדלת. הרבי פתח פתקה אחר פתקה. אחר הניחה לימינו. רק שלוש פתקאות הונחו לשמאלו.

בסיום, קם הצדיק ויצא מהחדר. הילדים הסקרנים נכנסו לחדר. משה פתח את הפתקים וקרא את השמות. בפתק אחד היה כתוב שמו של אחיהם יוסף. בשתי הפתקאות האחרות- שני תושבים אחרים. לאחר שנים הבינו את פשר הדבר. לאחר שמלחמת העולם השנייה פרצה. **התושבים היהודים של רדוביץ שהביאו פתקה אל הרבי- כולם ניצלו. מלבד שלושה: יוסף אחיהם ושני התושבים האחרים שהפתקאות הונחו בשמאל.**

המקובל הרב יצחק גברא זצ"ל - נולד בשנת ה'תרכ"ה (1865) בכפר סָוֶד שבתימן. מדובר על משפחת רבנים ידועה בה מסורת ההנהגה והרבנות וראשות בתי הדין בקהילה עברה במשפחה דורות רבים ברצף ורבינו היה הדור ה-17. בנעוריו למד תורה אצל אביו וסבו שהיו גדולים בתורת הנגלה והנסתר. בגיל צעיר התייתם מאביו ולאחר מכן מאחיו ועול ההנהגה הועברה לרבינו שהרביץ תורה לרבים, שימש כמוהל והכניס רבים בבריתו של אברהם אבינו.

בקיאותו נודעה לכל, שישה סדרי משנה ומשנה תורה להרמב"ם היו שגורים על לשונו. היה מסיים את ספר התהילים בכל שבוע כ"ו פעמים מלבד סדר לימודו, נודע במידותיו הנשגבות ובענותנותו הבולטת, ומלבד עזרתו לעניים היה אוהב וגומל חסדים טובים בגופו. בקיא בלחשים שונים ובענייני קבלה מעשית אשר קיבל במסורת מחכמי תימן הקדמונים. כאשר הגיע אליו חולה- היה אומר לו מיד ממה הוא סובל.

כיהן כרב העיר סָוֶד. בשנת ה'תש"ט (1949) עלה לארץ ולאחר מסע נדודים התיישב עם בני קהילתו בכפר הערבי הנטוש עג'ור שבאותם הימים השטח היה שומם ומרוחק מיישובים שכנים. דרשותיו נודעו בשערים. פיזר לעניים בסתר. התפרסם כבעל סגולות מרפא. ה'בבא סאלי' היה אוכל משחיטתו של רבינו וביניהם היה קשר הדוק. **בעל רוח-הקודש. ידע את זמן פטירתו. גאון בנגלה ובנסתר.**

נפטר ב-כ"א תמוז ה'תש"י (1950). חי כ-85 שנים. ציונו בחצר ביתו שבעג'ור (ע"פ הוראת רבינו). גם היום מאז גילוי הציפון, רבים פוקדים את הקבר וזוכים לראות ישועות מופלאות בפרט בענייני זיווגים. מעוכבי שידוך רבים שחלקם כבר הגיעו לכדי ייאוש עקב מצבם, זכו לישועה פלאית לאחר תפילה בציפון הקדוש.

אביו: ר' יצחק (בעדת התימנים נהגו לקרוא לבן על שם אביו עוד בחיי האב). **מרבתינו:** אביו, ר' יצחק, סבו. **אחינו:** ר' אברהם (כונה 'ראש המדברים'). **ילדינו:** ר' דוד (רבה של יבנה), ר' יחיא ובן נוסף.

רבינו היה בעל רוח-הקודש ובעיניו היה חוזה למרחוק את אשר קורה ויקרה ואף היה אומר זאת למי שהיה צריך. לילה אחד, לאחר שעסק בלימוד התורה וערך תיקון חצות, העיר את בנו ר' דוד ואמר לו: "עלינו ללכת למקום פלוני". שאלו בנו: "על מה ולמה כל הבהלה הזאת?" השיבו הרב: "כעת עלינו ללכת". לאחר הליכה ממושכת הגיעו לאחד הכפרים. במרכז הכפר הייתה קבוצת יהודים המתגודדים סביב פר גדול ומנסים להרביצו ולשחטו. כשראו את הרב ובנו, קראו להם לבוא לעזרתם. אמר להם הרב: "פנו הצידה ועיזבו את הפר". לפתע קרב הפר לצדיק. הרב ליטפו ומיד הוא נרגע ורביץ על הארץ. **שחט הרב את הפר ולאחר מכן חזרו הרב ובנו לביתם.**

בשנת ה'תש"ט עלו יהודי קהילת סווד לארץ ישראל, ובראשם רבינו. שיירת העולים יצאה לדרך כשהרב רוכב על גמל ולצידו מונחים ספרי קודש. בדרכם הגיעו להר גבוה ותלול הנקרא 'עקבה'. כשהגיעו לראש ההר, מעד הגמל ונפל עם הרב לתהום. אנשי השיירה עצרו את נשימתם, וסברו כי לא יזכו לראות שוב את רבם. והנה כשירדו לתחתית ההר לראות מה עלה בגורלו של הרב, לא האמינו למראה עיניהם. **הם מצאו את הרב יושב על הארץ, בידו ספר והוא הוגה בתורה, כשהוא בריא ושלם. ולהבדיל הגמל נעשה אברים אברים.** (לבניכם ספרו עמ' קז)

היה זה ב-כ"א לחודש תמוז ה'תש"י, אז ציווה רבינו את קרוביו בצוואתו: "רצוני להיקבר כאן בגבעה מול ביתי", וכדברו הצביע אל תחת עץ החרוב הגדול ואמר: "עוד תעזבו כאן והוא יהיה הסימן שלכם", כסימן שיקימו את דבריו ולא יהרהרו אחריהם, הודיע כי **ייקבר בערב שבת בן השמשות ובזמן קבורתו ירד גשם - למרות שזהו חודש תמוז.** עוד הוסיף לזרזם לגמור הקבורה לפני שבת. **באותו מעמד הכין רבינו את רעייתו כי תשעים יום לאחר הסתלקותו תתבקש גם היא לישיבה של מעלה. ואכן כאשר אמר- כך היה.**

מצבת הצדיק היתה מוסתרת שנים ותושבי המושב, עולים מכורדיסטן, לא ידעו על הצדיק הטמון ומגן עליהם. חלקת הקבר היתה מאחורי בתים וללא מצבה, שורת אבנים הקיפו סביב את הציפון ועליו גדלו עשבים שהסתירו את קיומו. על אותה תקופה סיפרו פועלים שהתבקשו לחרוש את האדמה באותה חלקה בה היה הציפון הקדוש, והנה כאשר התקרב הטרקטור לקבר הצדיק, **שמע הנהג קול הקורא בשמו.** הוא פנה לראות מי הוא זה- אך לא ראה איש. הלה נחרד ולא הסכים לעבוד. מחליפו בעבודה החליט להתעלם ולהמשיך כאילו לא אירע דבר, והנה שוב מופיע הקול הקורא לו בשמו, אף הוא נעצר וחפיש ולא מצא איש והמשיך בחפירה, אז קרא אליו הקול ואמר: **"אלו הם ארבע אמות שלי. אל תתקרב!"** באותו הרגע התהפך הטרקטור והחל עולה בלהבות, אך הנהג הספיק לקפוץ ולהימלט כל עוד רוחו בו, ויהי הדבר לפלא.

אם ראשונים כמלאכים - המקבל הרב רפאל משה אלבז זצ"ל

המקובל הרב רפאל משה אלבז זצ"ל - נולד בשנת התקפ"ג (1823) בעיר צפרו שבמרוקו. משפחתו מצאצאי יהושע בן-נון. בן למשפחת רבנים ומלומדים חשובה ממגורשי ספרד. עוד בצעירותו ניכר שנועד לגדולות, אביו השתדל להשגיח עליו שינצל את כל זמנו ללימודים. בסביבתו ובמשפחתו היו רבנים גדולים ענקי הרוח וקדושי עליון, ועיר מולדתו היתה סמוכה לערים הגדולות פאס ומקנאס אשר מהם יצאה תורה לישראל, כל זאת עזרו לרבינו לעלות ולהתעלות. כשהיה כבן עשרים התייתם מאביו ונכנס ללמוד בבית המדרש של דודו, הרב עמרם אלבז ושקד על לימוד התורה.

בשנת ה'תרי"א (1851) הוסמך ע"י הרבנים עמור אביטבול ועמרם אלבז לדון ולהורות. בהמשך מונה לרב ודיין של העיר צפרו. רבינו היה ממונה על נכסי ההקדש ומפקח עליהם והוא בעצמו היה בעל צדקות ולב רחמן. הירבה לבקר חולים, הכניס אורחים לביתו, וגישר בין אדם לחבירו ובין איש לאשתו. מילא תפקידים רבים: מורה, רב העיר, אב בית דין, מוהל, משורר. למרות כל זאת היה ענוותן מופלא וצנוע. גאון בנגלה ובנסתר. אביר הרועים. סיני ועוקר הרים. מחבר ספרים רבים. בעל מתק שפתיים. דרשותיו משכו אחריו רבים. רבינו לא זכה לילדים והוא גידל יתומה בביתו ודאג להשיא אותה ולממן אותה ואף בסוף ימיו הוריש לה את נכסיו. על שמו בית כנסת 'הרמ"א' בלוד, ורחוב 'הרב אלבז' בשכונת עמישב בפתח תקוה. נפטר ביום שישי, כ"ב תמוז ה'תרנ"ו (1896). חי כ-73 שנים.

סבו (מצד האב): ר' יהודה (מח"ס 'ישבות יהודה' וכן שימש כרב העיר). **אביו:** ר' שמואל (ממריצי התורה ומשורר). **נשותיו:** מרת חוה (זיווג ראשון- בת ר' אברהם מאמון), מרת מזל-טוב (זיווג רביעי). **מרבתינו:** הגאונים אביו, ר' שמואל. דודו, ר' עמרם אלבז, ר' עמור אביטבול. **מתלמידינו:** הגאונים ר' שלום אזולאי, ר' אברהם בן שטרית, בן דודו ר' אבא אלבז. **מספריו:** **כיסא המלכים**- סקירת הממלכות שהתקיימו. **עדן מקדם**- מונחים ביהדות. **מיני מתיקה**- ביאורים וחיידושים.

עטרת פז- חכמת הנסתר. **ארבעה שומרים**- דיני מוסר על תיקון פגם הבריות, שבת, תפילין ותיקון המידות. **שיר חדש**- שירים. **הלכה למשה**- שו"ת על ארבעת חלקי שו"ע. **ציון במשפט**- דיני חושן משפט. **ספר כריתות**- דיני גירושין. **חצר משכן**. **תורבץ החצר**- מראה מקומות לשו"ת בחושן משפט. **פותר מים**- פירוש על 'מים עמוקים' של ר' יהודה ברדוגו. **זבחי צדק**- הלכות שחיטה. **חולת אהבה**- מליצות. **דרש משה**- דרושים. **פרשת הכסף**- מוסר ומשלים. **כוח מעשי**- חוכמת העיבור. **באר שבע**- על שבע חוכמות. **שקל החודש**, **חוכמת ההיגיון**, **המספר והתשבורת**, **התכונה והטבע**, **חוכמת הניגון**, **חוכמת האלוקות**. **קול בוכים**- קינות. פיוטים ושירים רבים בנושאי גלות וגאולה, על מעלת הארץ, שבח התורה, קבלה, מוסר ותוכחה.

○ יפר הגה"ק ר' שלמה אבן דנאן זיע"א ששמע מפי רבינו: פעם אחת הלך רבינו בחודשי הקיץ לאחת משכונות הגויים בחברת יהודי וגוי. כשהלכו בדרך, הגוי דיבר עם היהודי ואמר לו, **שהוא רואה מרחוק נחש גדול צפעוני (הנקרא בערבי אסאד)** בין האילנות, ונראה כמו אילן מרוב עוביו. הציפורים עמדו על ראשו כי נדמה להם כאילן, והנחש בלע אותם. הגוי אמר ליהודי: "הנחש מביט לכיוון השני ועדיין לא ראה אותנו, ואם יראה אותנו- נהיה בסכנה גדולה". הגוי שהיה בידו רובה אמר ליהודי, שהוא רוצה לירות ולפגוע בראש הנחש. אם יצליח לפגוע בו בראש הנחש, אז הוא ימות והם ימלטו מידו, ואם חלילה יחטיא ולא ימות הנחש, יבוא הנחש אליהם במהירות ובכעס רב והם יהיו בסכנה גדולה. ולא ידע הגוי מה לעשות. רבינו אמר לגוי להמתין עד שיתפלל. הצדיק התפלל בכוונה גדולה ועשה תשובה ואז הירשה לגוי לירות בנחש. הגוי ירה ברובה ופגע בראש הנחש שמת מיד. הגוי התקרב לנחש, הפשיט את עורו וקרע את בטנו ומצאו בו ציפורים שעדיין היו חיות. הגוי אמר לרבינו: "הנחש הזה פוחדים ממנו כל הפלשתים הגרים במדבר הזה, וכעת מסר אותה הקדוש ברוך שאצליח לפגוע בו ולהורגו רק בזכות תפילתך". כמובן מסיפור זה נעשה קידוש השם גדול. (מעובד מתוך 'מלכי רבנן')

פ עם אחת בעת עצירת גשמים, פנו המוסלמים אל רבינו שירבה בתפילה ובתחנונים לפני בורא עולם שיפתח את אוצרו הטוב וימטיר גשמים. באותם הימים עצירת גשמים היתה משמעותה מוות כפשוטו, שכן אי אפשר לגדל שום דבר ללא מים והבעיה הגדולה יותר היא שאין מה לשתות. ואם המצב ימשיך, לא מן הנמנע שבזמן הקרוב הבצורת תיתן את אותותיה ורבים יחלו וימותו. רבינו שמע את הדברים וערך תפילה גדולה ב'בית החיים' (בית העלמין, כדי לעורר את רחמי הנפטרים שיבקשו על החיים) וביקש לכנס שמה את היהודים. בדרשה ארוכה עורר את לב הקהל לאביהם שבשמיים וביקש שכל אחד יעשה חשבון נפש ויתקן את מעשיו. דבריו חדרו ללב האנשים ותפילתם מהרה התקבלה ברצון, וכשהיו בדרך חזרה אל המלאח, נפתחו ארובות השמיים והתחילו לרדת גשמי ברכה. באותם רגעים נעשה קידוש ה' גדול. כל המוסלמים יצאו לקראת רבינו בתופים ובמחולות, ושר העיר גזר על כל החקלאים המוסלמים לתת לרבינו באותה שנה חלק מתבואות השדה, מכיוון שרבינו היה מקובל עליהם כמלאך ה'.

ל אף העובדה שרבינו היה נשוי לארבע נשים, לא זכה לזרע קודש בר קיימא. רבינו זכה להיפגש עם המקובל האלוקי ר' יעקב אביחצירא בצפרו ופנה אליו וביקש שיעתיר בעדו תפילה כדי שיזכה לילדים. **אולם המקובל האלוקי ר' יעקב אביחצירא השיב לו כי בשמיים הכריזו, שספריו הם בניו. הם יעשו לו שם טוב מבנים ובנות. על כן אין לו להצטער ולהתאמץ בדבר.**

הרב שלמה הלוי סג"ל מקארלין זצ"ל הי"ד - נולד בעיירה טולצ'ין בשנת ה'ת"ק (1739). עוד בצעירותו נגלה כבעל ראש חריף ומידות מופלאות ויקרות, ועד מהרה התמנה לראש ישיבה. בעיר קארלין ביקש גביר לחפש בחור עליו לבתו. כאשר רבינו הגיע לקארלין, התגלתה למדנותו, בעת שדרש את דרשתו הראשונה בביה"כ, ומאז נקרא בפי כל בשם 'רבי שלמה חריף'. לאחר שהפך לחסיד, עסק במסירות נפש בעבודת השי"ת והסתפק בלחם צר ומים לחץ, או היה שרוי בתענית, וכל עמלו היה בתורה.

לאחר פטירתם של ר' אהרון מקארלין והמגיד ממזריטש ביקש לקבל את ר' מיכל מזלאטשוב כרבי. אולם, הלה גזר עליו להנהיג עדה וסירב לקבלו כתלמידו. לא השיב פני איש ריקם, והתפרסם כאיש קדוש, **פועל ישועות ובעל מופת. בעל רוח-הקודש. אליהו הנביא היה נגלה אליו תדיר.** נקרא בפי החסידים '**הבעל שם טוב הקטן**'. הרה"ק ה'צמח צדק' מליובאוויטש כתב על רבינו ש"הרעיש את העולם במופתיו". בעל יראת שמים עצומה. תפילתו הייתה במסירות נפש עד כלות הכוחות.

גם במידת הצדקה לא ידע גבולות. לעצמו לא הניח מאומה, **אף בזמנים, שביתו היה ריק מכל,**

פיזר לצדקה כל כסף, שהגיע לידי. אנשי לודמיר ביקשו שיגיע אליהם אך הוא סירב. פעם באו אליו ב-ל"ג בעומר וחזרו על בקשתם, הפעם שאל כיצד הוא מנהגם בל"ג בעומר, ענו לו, שהילדים הולכים לשדה ויורים חיצים, נענה הצדיק ואמר: "אם מורים אצלכם בחיצים, הנני רוצה לבוא אליכם", ולא הבינו את דבריו התמוהים. בחודש תמוז ה'תקנ"ב, כשניטשה מלחמה בין רוסיה לפולין, התבטא על עצמו, שהוא מקבל עליו להיות כפרת כלל ישראל. ב-י"ז בתמוז ה'תקנ"ב (1792), שחל בשבת פרשת בלק, נכבשה העיר ע"י הקוזקים, (בליל שב"ק קודם הסתלקותו בטרם קידשו על היין, יצא רבנו לחצרו, שם בסמוך עמדה ארוות סוסים, בשובו, אמר ששמע מהסוסים שאינם מבשרים טובות). רבינו עמד בתפילה בדביקות רבה וציווה, שלא יפסיקו אותו מדבקותו. נכדו נבהל מחייל רוסי שנכנס והפסיק את רבינו מדבקותו. באותו רגע ירה בו החייל ברגלו, וברגע זה הסתיימו היריות בעיר. גם לאחר שנפצע, לא הפסיק מתפילתו ולא הניח לטפל בו בשבת, במשך מספר ימים סבל ייסורים קשים מדלקת חריפה. רבי ישראל מרוז'ין זי"ע אמר עליו, **שהיה משיח בן יוסף ולכן נהרג.** והקוזק שהרג אותו, היה שמו **ארמילוס.** תלמידו האדמו"ר ר' אשר מסטולין סיפר, כי עם היוודע דבר פציעתו של רבינו, בעת טבילתו נודע, שכבר נגזרה הגזירה וניתנה רשות למשחית או להרוג ולאבד עשרת אלפים יהודים, או לקחת את רבינו. נפטר ב-כ"ב תמוז ה'תקנ"ב (1792). חי כ-52 שנים. ציונו בלאדמיר.

אביו: ר' מאיר (היה ידוע כלמדן גדול וירא שמים מרבים והשאיר אחריו חידושי תורה רבים). **אמו:** מרת יוטא. **מרבתי:** ר' אהרן הגדול מקארלין, ר' דב בער (המגיד ממזריטש). **מתלמידיו:** האדמו"ר ר' אשר מסטולין, האדמו"ר ר' אורי (השרף מסטרליסק), ר' מרדכי מלכאוויטש, ר' משה מברוד ור' שלום מפרוביץ'. **בניו:** ר' דוב מטולצ'ין ור' משה מלודמיר. **חתניו:** ר' דוד משה ור' ישראל חיים מלודמיר. **מספריו:** **שמע שלמה** - דברי תורותיו ואמרותיו שלוקטו ע"י תלמידיו.

"**הרבי הגיע!**", השמועה שר' שלמה מקארלין הגיע לעיירה אחת ברייסין, עברה בשקט מפה לאוזן. אברכים חסידים התאספו בלאט כדי לקבל את פניו. באותה עיירה הייתה יד המתנגדים תקיפה, והאברכים חששו, שדבר חסידותם ייודע לרבים. רבינו הביע את רצונו לטבול במקווה. "המים במקווה קרים", הודיע אברך אחד. "חממו אותה", ציווה רבנו. האברכים מיהרו לקיים את מצוותו, הם חיממו מים, ושפכו לתוך המקווה. ניגשו וחיממו דוד נוסף של מים, **בעוד אחד האברכים נכנס אל המקווה כדי לבדוק, אם התחממה מספיק.**

אותה עת, רתחו המים בדוד השני, האברכים שלמעלה לא ראו את האיש שלמטה, ... שפכו עליו את המים הרתוחים. לחרדתם גילו, שהאברך נכוה לגמרי, ומיהרו להעלותו למעלה. "אאה!" ספקו כפיים. צר היה להם על חברם שנכוה קשות. ולא ידעו איך לטפל בו, **הסכנה הייתה מוחשית. אברך צעיר, אב למשפחה, מוטל מיוסר בגלל טעות איומה!**

מיד נשלח שליח קל רגליים להודיע לרבנו על התקלה המחרידה. רבנו מיהר אל חדר המקווה, והורה להשכיב מיד את האברך על ספסל. לאחר מכן ביקש, שיפשיטו את בגדיו. הכווייה הייתה איומה, גם העור התקלף עם הבגדים, אך רבינו הורה להמשיך בפעולה זו. לאחר מכן שלח הרב את ידיו הקדושות והעביר על גופו של האברך. **בכל מקום, שהעביר את ידיו, התרפא העור לגמרי, וחזר למצבו הקודם. כך העביר רבינו את ידיו על כל הגוף, והאברך קם על רגליו, לבש את בגדיו, והלך לביתו, כאילו לא קרה דבר!**

פעם יצא רבינו ביו"ט מבית-הכנסת לאחר התפילה, ובעבר השני עבר איש אחד סגי נהור וביקש ממלוויו, שיעבירו אותו לרבינו כדי לומר לו: "גוט יום-טוב". רבינו פנה אליו ואמר: "האם אתה מאמין, שאם ירצה הקב"ה יוכל לפקוח את עיניך?", וענה בכל לבו, שהוא מאמין. שאל אותו שוב: "האם אתה מאמין באמת באמונה שלימה, שאם הקב"ה ירצה, יפקחו עיניך ותראה ככל אדם?", אז התפרץ וצעק: "רבי, אני מאמין". **ומיד נפקחו עיניו.**

כאשר ההלוויה הדוממת יצאה אל בית העלמין, המוני יהודים ליוו את רבינו בדומיית אבל. באחת מכנסיות הנוצרים, שעמדה על הדרך לבית העלמין החלו מצלצלים בפעמונים ברעש גדול, כאות שמחה לאיד, על שנלקח מהיהודים עטרת ראשם ותפארתם. לתדהמת הכול **התיישב רבינו על המיטה (זאת כמובן לאחר פטירתו), וציווה על הכנסייה, שתשקע באדמה. לא עברו שבועיים ימים, ומבנה הכנסייה שקע כולו באדמה.** לימים, העידו זקני העיר, שאותו מקום הפך לתל עפר, ומראשו בצבצה עוד ימים רבים כיפת המבנה המתועב, ויהי לגל עד. (מתוך חוברת 'חיינו' שעל-ידי פינסק קארלין)

הגה"צ לוי יצחק בנדר זצ"ל- נולד בעיירה גרודזיסק מזובייצקי שבפולין בשנת ה'תרכ"ו (1896). עוד מקטנותו השתוקק להידבקות בבורא. בשנות נעוריו למד בישיבת 'מאקוב' הפולנית והפך למתמיד עצום. בפנקסי הישיבה נרשם, שמאז הקמת הישיבה לא קם 'מתמיד' כמו רבי לוי יצחק. בגיל שמונה-עשרה התקרב לחסידות ברסלב ומאז פעל רבות להפיצה. נאסר בידי השירות החשאי הסובייטי הנ.ק.ו.ד. בשל פעילות דתית להפצת היהדות ובחשד להברחת כספים לתוך ברית המועצות לצורך פעילותו. הם התכוונו להוציאו להורג, אך ברגע האחרון שוחרר ממאסר הודות לחנינה מיוחדת, שקיבל ממושל אוקראינה (שהיה נשוי לבת של אחד מחסידי ברסלב). כעבור תקופה קצרה הם התחרטו על שחרורו והוציאו צו מעצר חדש, אולם הרב הצליח להימלט למוסקבה.

בשנת ה'תש"ט (1949) עלה לישראל והתיישב בעיר ירושלים, והיה מבין מחדשי תנועת חסידות ברסלב. קרא רבות ליישום עצותיו של רבי נחמן מברסלב בענייני אמונה ותפילה. בין מקימי בית-המדרש הגדול בירושלים, ייסד ישיבה בבני-ברק, תלמודי תורה ועוד. מנהיג חסידי ברסלב בירושלים. נפטר ב-כ"ב בתמוז תשמ"ט (1989) חי כ- 93 שנים. ציונו בהר הזיתים בחלקת חסידי ברסלב.

אביו: ר' אברהם נח. **אמו:** מרת שרה רחל. **אשתו:** בתו של רבי אהרן קיבלטשער. **חתנו:** ר' מרדכי לסקר. **מילדיו:** שני בנים ובת שנקטפו ממחלת הטיפוס לאחר המלחמה, ר' משה, עטיל. **מרביתו:** ר' אברהם חזן (בנו של רבי נחמן מטולטשין), ר' שמשון ברסקי, ר' בן ציון אפטר. **חברותא:** יצחק אוטוואצקער. **מתלמידיו:** ר' אליעזר ברלנד (ר"י שובו בנים), ר' אליעזר שלמה שיק, ר' יעקב מאיר שכטר, ר' ישראל מאיר ברנר, ר' נתן ליברמנש, ר' משה ראובן ביננשטוק, ר' נחמן ישראל בורשטיין, ר' שלום ארוש, ר' מאיר קרלברך, ר' שמעון יוסף ויזנפלד, ר' אברהם נחמן שמחה ויצהנדלר, ר' אברהם יארבלום, ר' מוטה פרנק, ר' ישראל יצחק בזנסון. **מספריו:** **ישיח שרפי קודש- 8 חלקים** משיחותיו וסיפוריו על זקני חסידי ברסלב **ינועם שיח- משיחותיו ידיבורי אמונה- 5 חלקים** משיחותיו.

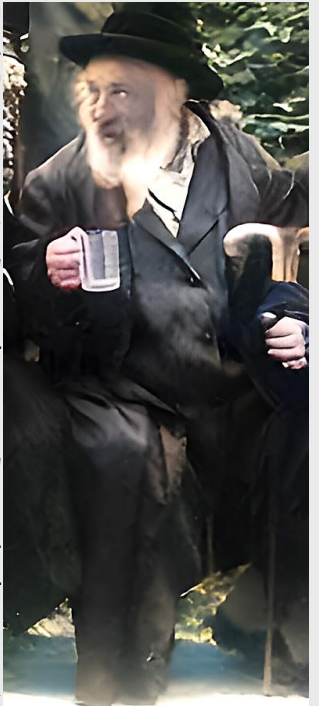
○ יפר לי הרה"ח נחמן, כי בצעירותו הממון היה ממנו והלאה וקושי הפרנסה היה עצום. בימי שישי היה ניגש לחנות הדגים ונותן את מעט המזומנים שהיו ברשותו ובעל החנות היה פורס חתיכת דג קטנה המספיקה בקושי רב לאדם אחד ומגישה לו. כך חלפו הימים. באחד הימים קראו לו חבריו להשתתף ביאצייט של אחד מחסידי ברסלב שציונו בהר הזיתים. הוא הצטרף ועלה על הטנדר. כעבור דקות ספורות נמצאו החסידים ליד הקבר המבוקש והחלו לקרוא את התיקון הכללי. החסיד לאחר דקות ארוכות סיים את הקריאה והבחין, כי ישנם יותר מעשרה אנשים מלבדו. **לפיכך חשקה נפשו להתפלל על ציונו של החסיד הרה"ג יצחק לוי בנדר זצ"ל.** וממחשבה למעשה, הוא ניגש לציון של ר' יצחק לוי בנדר וקרא את התיקון הכללי. לאחר מכן הצטרף בחזרה לחברת החסידים, שעשתה את דרכה חזרה לאזור בית-ישראל.

ביום שישי כהרגלו בקודש, הגיע החסיד ר' נחמן לחנות הדגים. בעל החנות הביט בפניו ואמר: "אני יודע, מהו מצבך הכלכלי וב"ה הצלחתי להשיג עבורך תמיכה מאחת הקרנות בצורת תלוש של 50 ש"ח. בעז"ה כל שבוע תקבל תלוש ותוכל באמצעותו לרכוש מוצרי מזון מחנות פלונית". החסיד לא ידע את נפשו והודה בכל לב למוכר הדגים. הלה הושיט לו את התלוש, ולמראה התלוש נעתקה פעימה מלבו. על התלוש כתוב, שהקרן שתפקידה לעזור לאנשים נזקקים היא ע"ש הצדיק רבי יצחק לוי בנדר! "הרגשתי, כי הצדיק רווה נחת מביקורי ומקריאת התיקון הכללי על ציונו. ועל כן החליט לגמול לי ביודעו, מהו מצבי הכלכלי בצורת תלוש".

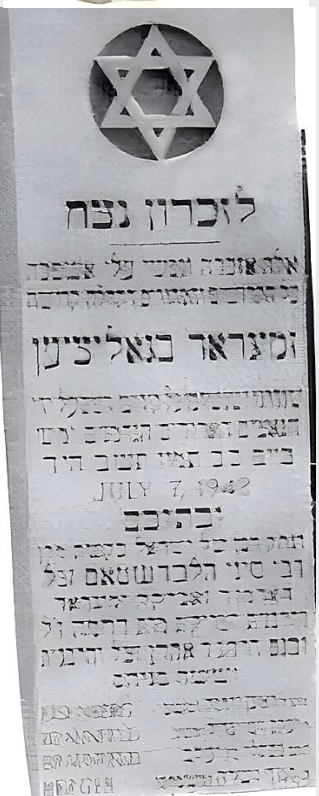
בראש השנה ה'תר"פ, כאשר אימתן של כנופיות פורעים הייתה מוטלת על הכל ברחבי אוקראינה, לא משך ה'קיבוץ' באומן משתתפים רבים. אולם ר' יצחק בנדר, שכיסופיו לראש-השנה של רבנו לא ידעו גבולות, חרף נפשו יחד עם עוד חסידים בני עירו, והגיע לאומן. בטרם צאתו לדרך, ניסו בני ביתו להניאו מהנסיעה: 'הרי הרוצחים משוטטים בדרכים; מסכן אתה את חיךך!'. "אני אסע לאומן, יהיה מה שיהיה", השיב, "ואם חלילה וחס אמות בדרך- זכיתי על כל פנים להיות באומן בראש-השנה אשתקד. אולם, להישאר בביתי ולא לנסוע - גרוע מבחינתי יותר ממוות!". הוא יצא עם חבריו, לתור אחר עגלון נכרי, שיסכים לקחת אותם לאומן. אך בימים טרופים אלה, איש לא רצה לסכן את עצמו. רק לאחר הפצרות רבות, ומשהבטיחו סכום עתק למי שישיעם, נעתר אחד העגלונים לעשות זאת. יחד עמו נסעו שישה חסידים נוספים. בהם החסיד ר' אהרן קיבלטשער והצדיק. העגלון הדהיר את סוסיו, ולבם של החסידים עלה על גדותיו. בתיה האחרונים של טפליק נעלמו באופק, והעגלה גמאה מספר קילומטרים, כשלתפתע נחרדו החסידים לשמוע צווחות פרא; כנופיית רוצחים וכלי משחית בידיהם, התנפלה על יושבי העגלה.

עד מהרה היו השבעה עקודים בידיהם ורגליהם. "הבו לנו את כספכם!" שאגו הפראים, כשהם מנופפים בחרבותיהם. אלא שהנוסעים, שנתנו את אחרוני פרטותיהם בשכר הנסיעה, הבינו. כי כלתה אליהם הרעה, והחלו לוחשים 'יודיו' ברתת ובזיע, מוכנים ומזומנים למסור נפשם על קידוש שמו יתברך. ברם, הרוצחים לא מיהרו להוציא את זממם לפועל; שעות ארוכות התמהמהו ושוחחו ביניהם. לפתע, בניגוד לכל היגיון, ניגשו אליהם, היתירו את כבליהם ושיחררום לנפשם. בני החבורה התקשו להאמין. כי חייהם ניתנו להם במתנה. אולם, גודל הנס. שארע להם בעטיו של אותו עיכוב שסחט מהם את תמצית רוחם - התברר להם רק מאוחר יותר. כשהגיעו לעיירה הסמוכה, נפערו עיניהם בתדהמה: העיירה כולה על בתיה עולה באש! המקומיים סיפרו להם, כי כנופיית רוצחים פשטה על המקום, וכיוון ששמעו שעגלה קרבה ובאה, המתינו. כדי להתנפל על נוסעיה. אולם לבסוף פקעה סבלנותם והם העלו באש את בתי העיירה והמשיכו בדרכם. זכה ר' יצחק להימנות באותה שנה עם משתתפי הקיבוץ הקדוש באומן, אף לשמש כ'בעל תוקע', ולשוב לביתו בריא ושלם.

האדמו"ר הרב סיני הלברשטאם הי"ד מז'מיגרד- נולד בר"ח ניסן ה'תר"ל (1870). עוד בילדותו ניכר כי לגדולות נועד. בצעירותו שימש כרב בגארליץ ולאחר מכן היה אבד"ק קאלשיץ. בשנת ה'תרס"ז (1907) הציעו לרבינו לשמש כרבה של מיגרד לאחר שהרב הקודם, הגאון ר' בנימין זאב השאיר צוואה שימנו במקומו את אחד מנכדיו של ה'דברי חיים'. רבינו נזכר כי לפני כעשרים שנים בהיותו עלם צעיר, היה עם אביו במסיבת מצווה ואביו מזג לו כוס ואמר: "הא לך משקה הרב מז'מיגרד!". כשאחד מהחסידים העיר לאביו לתקן את דבריו, הפסיקו בגערה כי דבריו אינם צריכים תיקון. רבינו שימש בתפקיד זה מעל שלושים שנה. עבודתו בקודש היתה במסירות נפש מתוך פרישות יתירה מכל ענייני עולם הזה. נהג לקום כל לילה בחצות, וללמוד כל הלילה את סתרי תורה עד תפילת שחרית, אח"כ התפלל בדביקות עצומה. כך במשך היום למד בעמקות נפלאה.

מסירות נפשו לטבילה במקווה היה עצומה כי בעירו המקווה היה בתחתית ההר. בימות החורף היה צריך להתגלגל בשיפוע ההר לתוך מקווה קפוא מקרח. חכמתו עמדה לו לעשות שלום בין הרבה יונקים ומחלוקות וסיכסוכים, ושמו הטוב הלך לפניו בכל הגלילות כמומחה עצום בדיני תורה. נודע כדרשן נפלא, פה מפיך מרגליות, וניגונו היה שובה לב, פעל ועשה במסירות רבה למען עניי ארץ ישראל. ענוותן מופלא. כל איש פשוט היה בעיניו לגדול. מלומד בניסים. רבים פנו אליו ונושעו. באחרית ימיו בשל מצבו הבריאותי עבר לקראקא כדי שיהיה קרוב לרופאים. עד מהרה התפרסם שם כגאון עצום, צדיק יסוד עולם, וכפועל ישועות. פתח ישיבה ורבים ביקשו להתקבל שם. כשפלו הנאצים ימ"ש לפולין ברח ללמברג שבגליציה, אשר היתה אז שטח כיבוש סובייטי. בדרך נפטרה אשתו, ונטמנה בבוברקא. הסובייטים הגלו אותו לסיביר עם בני משפחתו ומספר שבועות נסעו ברכבת בצפיפות איומה, כשכל הדרך הוא ממשך בתורתו ובעבודתו. נרצח ב-כ"ב תמוז ה'תש"ב (1941) ביערות שבמחוז אומסק. חי כ-71 שנים. בנו, ר' אריה לייבוש שימש אחריו כאדמו"ר השני של חסידות צאנז-ז'מיגרד.

סבא (מצד האב): האדמו"ר ר' חיים מצאנז (ה'דברי חיים'). **אביו:** האדמו"ר ר' ברוך מגארליץ. **אימו:** מרת פייסל (בת האדמו"ר ר' יקותיאל יהודה טייטלבוים). **מרבתי:** אביו, האדמו"ר ר' ברוך. **אשתו:** מרת רוחמה (בת הרה"ק רבי נפתלי הורביץ ממעליץ). **ילדיו:** האדמו"ר ר' אריה לייבוש, האדמו"ר ר' יעקב (אבי חסידות טשאקאווא), ר' ברוך מזאקליקוב הי"ד (נרצח בשואה), האדמו"ר ר' ישראל (האדמו"ר מז'מיגרד בניו יורק), ר' חיים יהודה הי"ד (רבה של אושפיצין. נרצח בשואה), ר' אברהם אביש (רב בסאטמר), ר' דוד (דיין בסוסנוביץ), ר' אהרון הי"ד (רב באשיק. נרצח בשואה), ר' יחזקאל שרגא מרידיק. **חתני:** ר' יעקב משאץ (נישא למרת פעסיל), ר' ברוך הלברשטאם מגריבוב (נישא למרת רייזל שרה). **מספרי:** יחמדה גנוזה.

הרה"צ חכם ר' צבי הלברשטאם מטשאקאוה זצ"ל סיפר, שפעם אחת רבינו נסע ברכבת לקראקא. לפתע ציוה לאנשי שלומו ששהו שם שיתקבצו סביבו ויקראו לכל היהודים שברכבת שיבואו לקרון שהוא נמצא. ביניהם היה גם רבי משה מרדכי מלעלוב זצ"ל. לפתע אירעה תאונה עם הרכבת. כל הקרונות התהפכו והרבה מנוסעי הרכבת נהרגו ונפצעו בחבלות קשות. רק הקרון שרבינו ישב בה לא התהפך, וכל אלו שהיו אז בקרון ההוא לא ניזקו כלל ויצאו בלא פגע ויהי לפלא עצום.

רבינו היה פעם בעיר ריישא ובא אליו אחד שפניו התעקמו ל"ע מחמת מחלה והרופאים התייאו ולא הצליחו לעזור לו. רבינו ענה לו שאינו מבין מה רוצה מכיוון שפניו ישרות בלי שום עיקום, וכן היה שפניו התיישרו כמי שלא קרה דבר מעולם.

באחרית ימיו נחלש מאוד, והיות כי בעירו לא היו רופאים מומחים, עבר לגור בקראקא כדי להיות קרוב לרופאים שגרו שמה. בשבת הראשונה שהיה רבינו בקראקא בא לביהמ"ד לתפילת שחרית רבינו ציוה

לתת עליה לתורה לבחור שהיה אילם. הגבאי לא ידע מה לעשות. רבינו אמר לו: "נו!" וקרא אותו מיד. הבחור לא רצה לגשת לס"ת מולד הבושה. רבינו ניגש אליו, אחז בידו והוליכו בעל כורחו לס"ת ואמר לו: "תגיד ברכו!". לפליאת כל המתפללים הבחור אמר את כל הברכה ומאז דיבר כשאר כל אדם. הנס התפרסם בהעיר ובכל עיירות השכנות, ותוך זמן קצר נהפך ביתו לתל תלפיות שהכל פונים אליו.

פעם אחת האריך רבינו בשולחן הטהור בליל שבי"ק והנרות עמדו לכבות. בנו ביקש שיסיים את השולחן כדי שיוכלו לסדר את החדר למחר בעוד הנרות דולקים. רבינו הפסיק באמצע הד"ת שאחז בו וסיפר מעשה כעין זה אצל זקנו האדמו"ר ר' חיים מצאנז (ה'דברי חיים' זיע"א), שעמדו הנרות להתכבות בליל שבי"ק, ואמר ר' חיים: "וַיִּבְרַךְ אֱלֹקִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי" (בראשית ב, ג), ודרשו חז"ל בירכו בנרות", ואמר: "הנרות ידלקו הרבה זמן!", ודלקו הנרות עד הבוקר". לאחר הסיפור המשיך בעריכת השולחן עוד שעות והנרות דלקו עד הבוקר.

אהבתו לכל יהודי היתה למעלה מהשגת אנוש. כל איש פשוט נחשב בעיניו כגדול הרבה ממנו. לקראת חתונתו עשו לו 18 כותנות. באחד הימים הרגישה זוגתו כי חסרים כמה מהם. בדקה ומצאה רק 10 כותנות ולא הבינה לאן נעלמו. כשהגיע ערב שבת, רבינו שב מהמקווה והניח את בגדיו. זוגתו הבחינה כי חסרה הכותונת. כששאלה על כך התברר כי כשהיה במקווה ראה אדם לבוש בגדים ובלואים, ומגודל רחמנותו הביא לו כל ערב שבת את אחת מכותנות שלו ונתן לו במתנה. כעת היה השבוע השמיני לכן היה חסר שמונה כותנות.

האדמו"ר הרב מאיר הלוי רוטנברג מאפטא זצ"ל - נולד בשנת ה'תק"כ (1760) באפטא שבפולין. בנעוריו נתייתם מאביו ואמו נאלצה לגדלו לבדו ורבינו למד עם אחיו ר' מרדכי מסטאשוב. מיום ליום עלה ונתעלה שמו ללמדן גדול ובקי וחרף טובא. לאחר מכן שלחו אחיו ללמוד תורה אצל הגה"ק ר' יצחק אברהם אבלי הכהן כ"ץ. בשנותיו הראשונות אחר נישואיו קודם התגלותו ידע רבינו סבל ועוני, ולמד תורה מתוך דחקות גדולה, וביתו היה ריק מכל, ובעוד שהוא עצמו שרוי היה בתעניות רובו של שבוע, רעבה משפחתו ללחם ממש. בביתו לא היה אפילו מנעלים לו ולאשתו רק זוג אחד לשניהם יחד, וכל פעם שאחד הלך לרחוב העיר, היה הוא לוקח הזוג מנעלים היחידים, שהיה להם בביתם.

לאחר שעבר רבו ר' אברהם יצחק הכהן כץ מסטאבניץ לפינטשוב התקבל רבינו לכהן שם בעודו צעיר לימים. בשנת ה'תקס"ט (1808) לאחר שעזב ה'אוהב ישראל' מאפטא את העיר, עבר רבינו לכהן שם. תפקיד אותו מילא עד יום פטירתו. הצטיין בבקיאות רבה בש"ס ובפוסקים. **גאון בנגלה ובנסתר. נודע כבעל רוח הקודש הפועל ישועות. אלפים נהרו לבקש את ברכתו ועצתו. ענותן.** השפעתו הייתה גדולה ואפילו הגויים היו יראים מפניו. תפילתו הייתה בנעימות ובעריבות. נפטר ב-כ"ה תמוז ה'תקפ"ט (1829). חי כ-69 שנים. ציונו באפטא. ממנו יצאה שושלת אפטא. כיום בית-החיים הפך לגן ציבורי רח"ל וציונו של רבינו לא ידוע.

אביו: ר' שמואל סגל הלוי רוטנברג (משושלת השל"ה הקדוש). **אמו:** מרת פייגא (מירל- משושלת הש"ך). **אחיו:** ר' מרדכי מסטאשוב, ר' פנחס. **מרבותיו:** ר' מרדכי מסטאשוב (אחיו), אדמו"ר ר' אברהם יהושע העשיל מאפטא (מח"ס 'אוהב ישראל'), ר' אברהם יצחק הכהן כץ (מח"ס 'כתר כהונה' ואב"ד סטבניץ ופינצ'וב), ר' יעקב יצחק הלוי הורביץ (ה'חזקה מלובלין'), ר' מנחם מנדל מרימינוב, ר' מרדכי מנשכיז, ר' יצחק לוי מברדיטשוב, ר' יעקב יצחק רבינוביץ (ה'יהודי הקדוש' מפשיסחא). **אשתו:** בת ר' אהרן הנסתר (חתן ר' ברוך קדוש). **מתלמידיו:** ר' חיים (אב"ד קאמינסק וואלברום מח"ס 'זכיון חיים'), האדמו"ר ר' שלמה הכהן מרדומסק (מח"ס 'תפארת שלמה'), ר' יהודה ליבוש פסח מליפסק, ר' שלמה זלמן פרנקל מוויליפולי, אדמו"ר ר' שמואל מדרייליטש. **בניו:** האדמו"ר ר' ישראל מסטאבניץ והאדמו"ר ר' פנחס. **בנותיו:** מרת חוה אסתר (נישאה לר' מנחם מנדל רובין מגלאנוב), מרת פייגא (נישאה לר' אריה לייבוש ניהוז מחעלם וטומשאוב), מרת פייגל (נישאה לר' אליאס ריינהולד). **מספריו:** יאור לשמים - פרד"ס, חידושי-תורה ושו"ת בדרך הפלפול.

פעם אחת כאשר רבינו חזר מן התפילה, אימו לא נתנה לו את הלחמניות. ובא ושאל את אמו: "אמא, מפני מה אינך נותנת לי את הלחמניות כבכל יום ויום?" והיא השיבה לו: "מאיר'ל, התפללת היום בכוונה? אני רואה שלא כיוונת היום בתפילתך". הנער התבייש מאוד, ושאל את אמו: "מניין את יודעת שלא התפללתי היום בכוונה?". והיא השיבה לו: "היום בישלתי יין שרף כפי שאני עושה בכל יום. וראיתי שאינו מתבשל יפה והתקלקל, והבנתי שאתה לא כיוונת יפה בתפילתך, כי בכל יום יש לי סימן אם היי"ש מתבשל יפה- אות הוא, כי התפללת בכוונה - והיום לא התבשל יפה. על כן הבנתי, שלא התפללת בכוונה". והודה ולא בוש והבטיח לה, שמהיום והלאה יתפלל בכוונה כדין ונתנה לו את הלחמניות. (מעובד מתוך 'אהל שלמה')

פעם אחת היה רבינו בלובלין אצל רבו מלובלין, היה זה קודם שהתפרסם, והיה מתפרנס בדוחק בעיר סטאבניץ, וכאשר היה מגיע לרבו בלובלין, היה יושב שם זמן רב ולא הלך בבגדים חשובים. והנה הגיע אדם עשיר ממדינת קיר"ה עם מרכבה וסוסים שלו וראה את רבינו בכך. כאשר הלך הגביר הנ"ל בעש"ק למקווה היה אז רבינו גם במקווה וטבל כשהוא מוציא קולות מפיו ומכוון כוונות. כאשר ראהו הגביר והיה מכיר בו, שלא היה הולך בבגדים חשובים, הרשה לעצמו להתלוצץ עליו ודיבר אליו וביישו, עבור שעושה מספר גדול של טבילות, ועל כך התבייש רבינו.

עברה השבת והנה במהלך אותו השבוע הגיע שליח מעיר הגביר והודיע לו, **שנשרף ביתו וכל רכושו**. בצר לו נכנס העשיר לשעבר אצל ה'חזקה מלובלין' כתב פיתקא וביקשו לעזור לו. הצדיק התבונן בפיתקא וברוח קדשו השיבו, שאינו יכול להושיעו והנזקים הללו באו כעונש מבורא עולם בעבור שפגם בכבודו של איזה צדיק גדול ואינו יודע מיהו אותו צדיק, כיוון שהוא מסתיר עצמו. אולם יכול הוא לומר, שיגיע הזמן, ואותו צדיק יתגלה לעין, וכאשר יפייס אותו וימחול אז שוב יתרומם מזלו.

אותו אדם בצר לו חזר לביתו והפך להיות עני מרוד שנים מרובות - ונאלץ לחזר על הפתחים, עד אחר שרבינו נודע לרבי מפורסם. אירע שנסע פעם אחת במדינת קיר"ה ושבת שם בעירו של העני, ובליל שבת-קדוש, כאשר נכנסו אנשי העיר לשולחנו, נכנס גם העני בתוך הבאים, וכאשר הסתכל בפניו הכירו, שהוא החסיד מסטאבניץ שבייש במקווה, ונפל ארצה ונתעלף. לאחר שהקיצו אותו ובא לרבינו וסיפר לו את כל הסיפור, הצדיק מחל וגם בירך אותו, ומאז נתעלה וחזר לעושרו, כפי שהיה קודם לכן. (מעובד מתוך 'שיח שרפי קודש')

הרב הצדיק ר' מיכל סאמאטאר (אבי הצדיק ר' פנחס סאמאטאר) שלח פעם אחת קוויטל לרבינו. פנקס היה לרבינו, אשר בתוכו כתב את שמות האנשים אשר באו אצלו ובקשתם, וכאשר קרא שמות האנשים, מי אשר אורו עיניו נגדו שלח אחר אותו האיש ודיבר עמו, ובעצמו אמר לו את מבוקשו, והבטיח לו על זה - וכך נתקיים. אמר רבינו לגבאי: "הנני רואה פה שם ר' מיכל, הלא האיש הלז הוא בעל מדרגה, ותצווה לו בשמי, כי רק מקווה חסר לו". (בכפר סאמאטאר לא היה מקווה).

אמר השליח (אשר הביא את הקוויטל), כי אי אפשר להשיג מים בכפר הנ"ל, וכבר נלאו למצוא מים. רבינו התבונן ואמר לשליח: "אמור לר' מיכל, כי בתוך בית הדואר שלו (אשר היה בנוי במקום גבוה) נגד קורה שביעית יחפור, ושם ימצא מקווה כשר". כאשר בא השליח לביתו אמר זאת להרה"צ ר' מיכל, ומיד קם והתחיל לחפור שמה, וכדברי רבינו אכן מצא מקווה כשר, ובעת כי נסתלק ר' מיכל זצ"ל התייבש המעיין והתבטל המקווה מאותו המקום. ('פאר וכבוד')

הרב מארי שלום (סאלם) יצחק הלוי זצ"ל - נולד בשנת ה'תרנ"א (1890) בצנעא שבתים כבן בכור. עוד בצעירותו ניכר כי לגדולות נועד. רבינו למד מאביו את תורתו והוסמך על ידו לרבנות ודיינות (אביו שימש כרב הראשי של תימן).

למרות זאת, רבינו התפרנס יחד עם חמיו מהכנת בגדים לבית המלוכה. בשנת ה'תרפ"ג (1923) עלה לבדו לארץ והתיישב בירושלים. לאחר כשנתיים אשתו וילדיו הצטרפו אליו. בהמשך רבינו נקרא לשמש כרב של יהודי תימן בתל-אביב. רבינו עד מהרה הפך למנהיג בקהילה. **בזכות הליכותיו וייחודיותו, טוב ליבו וצניעותו, נחשב למנהיג של כל רבני תימן בארץ ישראל.**

שימש כנשיא המועצה הדתית ליהודי תימן בארץ ישראל וכדיין בבית הדין הרבני בתל אביב. פעל למען חינוך הילדים והנוער על פי מסורת אבות. הקים (יחד עם עוד מספר אנשים) את חברת 'תורה אור' אשר מטרתה היו הקמת מוסדות לימוד לילדים ונוער על פי מסורת יהדות תימן.

סייע בהקמת מוסד לחולים ויולדות ובמציאת מסגרות לימוד לקשישים. ארגן כינוסים של רבני תימן כדי לקדם את ענייני העדה ולשמר את המסורת התימנית. בשנת ה'תשט"ז (1956) מונה לכהן כחבר מועצת הרבנות הראשית. בשנת ה'תשכ"א (1961) חזר לגור עם משפחתו בירושלים. **מלומד בניסים. ענוותן. עזר לכל אדם. השיב רבים לאביהם שבשמיים.** נפטר ב-כ"ו תמוז ה'תשל"ג (1973). חי כ-83 שנים. ציונו בהר-הזיתים בירושלים.

אביו: ר' יחיא יצחק הלוי (הרב הראשי של תימן). **אימו:** מרת סעדה לבית כמרי. **אשתו:** מרת זהרה (בת חכם ר' אברהם הכהן). **מרבתינו:** אביו, ר' יחיא, ר' אברהם אלנדאף. **ילדיו:** נולדו לרב עשרה ילדים. **מספרינו:** ידברי חכמים - שו"ת ידברי שלום - פירוש על חלק הדקדוק למהר"ץ. ניקד את שישה סדרי משנה על פי מסורת יהודי תימן. פרסם מאמרים בעניין מנהגי תימן ובחיזוק מסורת ההגיה שבפי יהודי תימן.

עלייתו של רבינו לארץ ישראל הייתה כרוכה ומשופעת בניסים רבים. כבר כשהיה בתימן חלה במחלת כליות קשה והיה שותת דם. הוא ידע כי בעיר עדן נמצאים רופאים אנגלים וניסיונם רב. הם עשויים בעז"ה למצוא תרופה למחלתו הקשה. לכן הוא שם את פעמיו לעיר עדן.

בדרכים קשות ומתוך ייסורים קשים ותלאות רבות כשהוא סובל ממחלתו, הגיע לעיר עדן. רבינו נכנס שם לבית הרפואה ואושפז. הרופאים בדקו אותו למרות העובדה שהיו שם רופאים מומחים. באותם הימים לא מצאו תרופה למחלתו. הם הכינו אותו לגרוע מכל ואמרו שלא נותר לו עוד זמן רב, עד שייפטר מן העולם.

במכתב ששלח לאביו, הגאון רבי יחיא זצ"ל, רבינו כותב, כי הוא משלים עם מצבו וכך גזרה חוכמתו יתברך. מכיוון שלא מצא רפואה לחוליו - הוא עולה לארץ ישראל, כדי שיזכה להיטמן בעפרה. למרות חוליו הקשה, הוא הפליג באוניה מהעיר עדן למצרים, ומשם במסע לא קצר עד שהגיע לנמל יפו.

כשהגיע לארץ, רבינו שכר חמור עם ערבי, אשר הביא אותו לירושלים עיר הקודש. רבינו מיד פנה לכותל המערבי, שריד בית מקדשנו. שם נשא תפילה לפני בורא העולם על שזיכה אותו לחונן את עפרה של הארץ. גם כאן יעצו לו לפנות לבית הרפואה האנגלי שבירושלים, שמה יוכלו לסייע לו ולמצוא תרופה למחלתו הקשה.

רבינו עשה זאת ונכנס לבית-הרפואה. המעשה חזר על עצמו. הרופאים הודיעו לו שאין שום תרופה למחלתו. רבינו התפלל את תפילותיו בכותל המערבי. יום אחד, כשהוא נושא תפילה ועיניו זולגות דמעות, זקנה אחת מבאות הכותל ניגשה אליו. היא שאלה לשלומו וביקשה לדעת מדוע הוא ממרר בבכי.

רבינו סיפר לה על מחלתו הקשה. כששמעה את הדברים, היא הגישה לו בקבוק משקה וביקשה ממנו לשתות מן המשקה כוסית אחת בכל יום. הוא נטל את הבקבוק והיא נעלמה מעיניו. הוא עשה כפי שאמרה לו. הוא התמיד לשתות כוסית אחת מן הבקבוק בכל יום. למרבה הפלא, כעבור כמה ימים רוחו שבה אליו והוא נרפא מחוליו. מאז חי בארץ ישראל כחמישים שנה, בלי להרגיש שום כאב או צער בכליותיו.

עשרות שנים לאחר מכן, בשנתו האחרונה התחיל להרגיש שוב בכאבים. רבינו הלך לצילומים בבית הרפואה. אחרי מספר בדיקות הרופא כתב חוות דעת כי בצילומים לא נמצא דבר. הוא שוחרר לביתו, כשהוא עדיין סובל מכאבים חזקים. כעבור זמן מה כאביו התעצמו בגלל דלקת חריפה. רבינו שוב נכנס להתאשפז בבית הרפואה אצל פרופסור ידוע שהיה גדול הרופאים בארץ. **בבדיקות שעשו ובצילומים בפעם הזאת, נמצא כי כליותיו כלל לא פועלות! הפרופסור אמר: "אינני מבין איך הוא חי כל השנים. מצב הכליות מעיד כי הן אכולות ויצאו מכלל פעולה כבר לפני שנים רבות!"**

בנו של רבינו סיפר לפרופסור על מחלתו ועל מה שאירע עימו לפני כחמישים שנה. הפרופסור אמר בפליאה לבן: **"דע לך, אביך חי בניסים גלויים מאוד!"**. הבן ביקש לקחת איתו את הצילומים, אבל הפרופסור ביקש ממנו להשאיר אותם, כדי להציגם בפני הרופאים והתלמידים ולהראות להם כי יש אנשים החיים מעבר לגדר הטבע. אלו היו מאורעות חיוניים, נס בתוך נס, כאיש קדוש ומורם מעם שמלאכי ה' מלווים אותו בכל עת ובכל שעה. **(מעובד מתוך 'מכון המאורות').**

האדמו"ר המקובל הרב אלעזר אביחצירא זצ"ל הידוע כבאבא אלעזר: נולד בריסאני (מחוז תפילאלת שבמרוקו), בשנת ה'תש"ח (1948) אחרי שאמו ילדה שבע בנות. סבו, הצדיק ה'באבא סאלי' זצ"ל ראה את התנא רשב"י הקדוש בחזיון הלילה, וטענתו בפיו: 'מדוע אין במשפחה מישהו שנקרא על שם בנו, התנא ר' אלעזר?'. והצדיק הבטיח לו כי הנכד שיולד בקרוב יקרא על שמו. ה'באבא סאלי' ישב בסנדקאות לנכדו וקבע את שמו לאלעזר ואמר, ששמו יוצא מר"ת של הפסוק: "עין לא ראתה אלקים זולתך".

בגיל צעיר התייתם מאמו. בשנת ה'תשכ"ו (1966) משפחתו עלתה לארץ והם התיישבו באשדוד. בילדותו למד בישיבת הרמב"ם שבת"א. בהמשך למד בישיבת פורת יוסף שבירושלים. אחר פטירת הסב הקים חצר בבאר-שבע. מקובל. גאון בנגלה ובנסתר. בקי בכל הש"ס. ענוותן. צנוע וסגפן. ב-30 השנים האחרונות הדיר את עצמו מאכילת בשר. מר"ח אלול ועד למוצאי יוה"כ היה שרוי בתענית. מסר את נפשו למען הכלל והפרט, למען יתומים ואלמנות, למען נדכאים וחולים. הירבה בחסדים ובמתן בסתר. רבים שיחרו לפתחו ונושעו. בכל יום קיבל מאות אנשים מהשעה 15:00 ועד השעות הקטנות של הלילה.

שמר על פיו ועיניו באופן מופלא ביותר: חמש שנים רצופות, היה שרוי בתענית דיבור, וזולת דברי קודש ומספר מילים הכרחיות, לא יצא מפיו דברי חולין. בביתו ישנה מנהרה המוליכה לביה"כ ובעשרות השנים האחרונות יצא מביתו רק פעמים בודדות מטעמי צניעות. מגיל 18 למעט רעייתו ונשים במשפחתו הקרובה, לא ראה פני אישה. לבש גלימה שחורה ולכסות בה את ראשו ועיניו. אסר על באי ביתו לצלמו.

נפטר ב-ז"ך תמוז ה'תשע"א (2011). חי כ-63 שנים. ציונו בהר-הזיתים בירושלים. כשבועיים לפני פטירתו, היה בבר-מצווה ובמקום לדבר על ענייני בר-המצווה, ייחד את דבריו על עשרת הרוגי המלכות ומעלתם העצומה למעלה מרומים. הנוכחים לא הבינו מדוע. דבריו הובנו לאחר כשבועיים. בהלווייתו השתתפו למעלה מ-100,000 איש.

אביו: האדמו"ר ר' מאיר. **אמו:** מרת שמחה. **סבו:** האדמו"ר ר' ישראל. **אשתו:** מרת דבורה. **ילדיו:** הגאונים ר' פינחס, ר' עמרם חיים, ר' שמעון, ר' מאיר שלום, ישראל, ציפורה, חיה שמחה (טולדנו). **מרבותיו:** הגאון ר' אברהם חפוטא.

מעל הכל נודע הצדיק ב"קדושת העינים" שלו שהייתה מופלאה. עוד מצעירותו ממש, כשלמד ב"פורת יוסף", היה מגיע מבית אביו באשדוד לישיבה ברכב עם חלונות מכוסים, כדי שלא יראה מה יש בחוץ. פעם היה יושב ולומד ופתאום צעק: "אשה, אשה". **בדקו ולא מצאו עד שראו שבבנין הישיבה בקומה עליונה נמצאת אשה. ועצם נוכחותה הפריעה לו מעוצם קדושתו.**

יפר הרב גרוסמן שליט"א שפעם נסע עמו במטוס, ושעות ארוכות לא הרים הרב את עיניו. גם בהיותו בשדה התעופה, כשהגיעה עת הביקורת וביקשה המאבטחת, במקום שיסיר המסווה מעל פניו. אמרו לה, שהרב לא מסתכל ושלא מסתכלים עליו. אולם היא מיאנה לקבל את הדברים. והזהירה, שזה מסוכן בשבילה, והיא לא שעתה לדבריהם והסתכלה בו להשוות לתעודת הזהות, **ויהי כאשר עבר הלאה פתאום צעקה, שאינה רואה בעיניה. עד שביקשה סליחתו.**

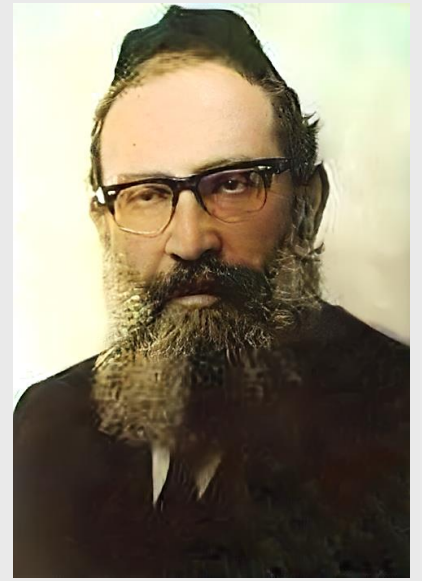
ניתן היה לראות במוחש, כי התקיים בצדיק הפסוק: "ותגזר אומר ויקם לך", שהיה אומר דבר, שהיה נגד המציאות- והיה נעשה כדבריו. אחד מהתושבים סיפר כי הייתה לאשתו בעיה רפואית לפני מספר שנים ואמרו הרופאים, שצריך לנתחה, והוא היה רגיל ללכת לרבנו, והלך אליו. אמר לו הרב: "תגיד לרופאים שהיא לא צריכה ניתוח ורק שיתנו לה אנטיביוטיקה", חזר ואמר לאשתו, שתאמר כך לרופאים, והרופאה שלה אמרה: "מה יודע הרב מבאר-שבע? אנחנו רואים פה שיש בעיה קשה". בכל זאת הסכימו לעשות צילום נוסף, ובצילום ראו, כי הבעיה חלפה מאליה.

יפר הרה"ג גדעון עטיה (תלמידו רבינו): "בשנים ה'תשל"ד-ה'תשל"ה (1973-1974) למדתי בישיבת 'פורת יוסף' בשכונת קטמון בירושלים, יחד עם רבנו זצ"ל. הוא היה סמל ודוגמא לשקידה והתמדה בתורה. היית יכול לראות אותו עומד על רגליו במשך 16 שעות רצופות ולומד תורה ללא הפסק!! כמעט ולא היה יוצא מבנין הישיבה, כדי לשמור על קדושת עיניו. גם כשהיה מוכרח לצאת בכל יום מבנין הישיבה בשביל לטבול במקווה, היה עושה זאת בשעה 04:30 לפנות בוקר, בשעה שהרחובות ריקים מאדם".

על בקיאותו המופלאה של רבנו בש"ס ובפוסקים יעיד סיפורו של הרה"ג גדעון עטיה: "תמיד כששוחחתי עם הצדיק על איזו סוגיה בגמרא, הרב היה מפלפל בה, מרחיב, מקשה ומתרחץ משל הרגע למד את הסוגיה. פעם ראיתי את הרה"ג יוסף חיים קופשיץ שליט"א, (מי שהיה רבו של רבנו בימי בחרותו בישיבה), יוצא עם גמרא בידו מבית הצדיק, לתמיהתי: 'האם כבודו מדבר עם הרב גם בלימוד, מלבד בקשת עצה וברכה?'. השיב: 'כשאני מתקשה במשהו בלימוד, אני ניגש לרבי אלעזר ומציג בפניו את הקושיה, הוא איננו צריך לחשוב ולהיכנס לסוגיה, אלא מיד הוא מתרחץ לי את כל הקושיות. היום היו לי 2 קושיות בתוספות במסכת כריתות ובמסכת תמורה (גמרות שלא רגילים ללומדן, בהיותן עוסקות בנושאי קרבנות), והוא יישב לי אותן על אתר".

כל הקומה הראשונה בבית רבינו פעלה כבית תמחוי, והכל מומן מכספו. מעשה החסד היו רבים. לפני כ-15 שנים אישה אחת נזקקה לעבור ניתוח לב פתוח, ורבנו הורה לה שתעשה את הניתוח דווקא ע"י רופא פרטי, הוא אף נקב בשם הרופא. חזרה האשה בבכיות נוראות והעבירה פתק לרבינו, שהרופא דורש עבור הניתוח כ-50,000 דולר, ואין באפשרותה להשיג סכום אגדי זה. **מששמע זאת רבינו הוא העביר לה במקום את כל הסכום הנ"ל!!".**

הגאון רבי שמואל רוזובסקי זצ"ל - נולד ב-כ"ב בטבת ה'תרע"ג (1913) בגרודנא שבליטא. למד בצעירותו בישיבת 'שער התורה'. בשנת ה'תרצ"ו עלה לארץ ישראל שמו הטוב שהלך לפניו הביאוהו ללמוד בישיבת לומז'ה שבפתח תקווה, שם הנחיל תורה לתלמידים. בשנת ה'תש"ד (1944), עם הקמתה של ישיבת פוניבז' על ידי הרה"ג יוסף שלמה כהנמן זצ"ל, נקרא על ידו לעמוד בראשות הישיבה, ובמשרה רמה זו כיהן עד ליום פטירתו.

אהבת התורה שלו לא ידעה גבולות. את כל גאונותו וכוחותיו השקיע רבינו בתורתו, ובמסירות נפש נלחם על אמיתה של כל סברא ועל כל דרך ישרה ובהירה בהבנת עומק הסוגיות. בלימודו הרגישו הנוכחים את חדוות התורה. ניחן בכושר הסברה מעולה. רבים נמשכו לשיעוריו. נפטר ב-כ"ז בתמוז ה'תשל"ט (1979) מהמחלה הידועה. חי כ-66 שנים. ציונו בחלקת שומרי שבת בבני-ברק.

אביו: ר' מיכל דוד (שימש כמורה הוראה). **אשתו:** מרת אסתר (בתו של הרב צבי פסח פרנק). **בניו:** ר' מיכל דוד (מכהן כר"י וילקומר באשדוד). בנותיו: מרת גיטה מלכה (נשואה לרב יצחק הקר, ר"י גרודנא - באר יעקב). מרת שרה (נשואה בנישואים שניים לר' צבי רוטברג, ר"י בית מאיר). מרת רינה. **מרבתינו:** ר' שמעון שקופ (תלמידו המובהק).

חברותא: ר' יצחק זאב סולובייצ'יק. **מתלמידינו:** ר' גרשון אדלשטיין (ר"י פוניבז'), ר' מרדכי שלמה ברמן (ר"י פוניבז'), ר' ברוך דב פוברסקי (ר"י פוניבז'), ר' בן ציון רבנוביץ (האדמו"ר מביאלא), ר' דב צבי קרלנשטיין (ר"י גרודנא), ר' יצחק הקר (חתנו, ר"י גרודנא בבאר יעקב), ר' יהודה עדס (ר"י קול יעקב), ר' ברוך ויסבקר (ר"י בית מתתיהו), ר' דוד יצחק מן (ר"י כנסת חזקיהו), ר' יגאל רוזן (ר"י אור ישראל), ר' גבריאל יוסף לוי (ר"י באר התורה), ר' אליהו ברוך פינקל (מראשי ישיבת מיר), ר' ניסים טולדנו (ר"י שארית יוסף) ועוד רבים. **מספריו:** שיעורי הגר"ש רוזובסקי • יחידושי רבי שמואל • שיעורי רבי שמואל • יקובץ זיכרון שמואל • ראש הישיבה - סיפורים על רבינו

עם הגיע אליו יהודי אחד מירושלים ואמר, שהוא מבקש לדבר אתו כמה דקות, כי הנה יש לו בת שהגיעה לפרקה, ומציעים לה שידוך בחור אחד מישיבת פוניבז' והוא חפץ להתעניין על הבחור. התחיל היהודי הלז לשאול את ראש הישיבה מספר שאלות:

הוא רוצה לדעת כמה שעות ביום הבחור לומד, איך שמירת הזמן שלו ואיך שמירת הסדרים, ואם הוא מגיע לתפילות בישיבה, ואיך ההשתתפות שלו בשיעורים, ואם הוא שואל כעניין, ואם הוא מבין, מה שעונים לו... וכו' וכו'. אחר שקיבל תשובות המניחות את דעתו, הודה לראש הישיבה שהקדיש לו מזמנו ועמד ללכת לדרסו.

אמר לו ר' שמואל, בעדינות ובאצילות נפשו: "ראה נא, עד עכשיו אתה שאלת אותי שאלות, שמא תרשה לי, יקירי, לשאול אותך כמה שאלות. הנה מדברך הבנתי, שאתה מתעניין בדבר שידוך

לבתך, ואתה נראה מרוצה מאוד מכל מה ששמעת, כי אתה כנראה מבין שזה כל מה שהבנת שלך צריכה לדעת, באיזה שעה בדיוק הוא מגיע ל"סדר", ואם הוא יורד לעומק הסברות וכו', אך אני חושב, שיתכן שאת בתך מאוד מעניין לדעת, אם הבחור הזה בכלל... בן אדם".

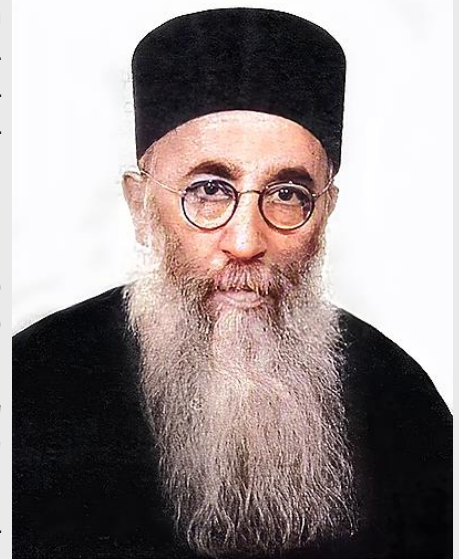
"היה מן הראוי, שתשאל אותי כמה פעמים בשבוע הוא מצחצח שיניים, אם בכלל... האם נעים לשבת לידו... ואיך הוא מתנהג בחדר האוכל, האם הוא מגיע ראשון ולוקח את המנה המשובחת, או שאחרי מנחה הוא לא רץ כל כך מהר לחדר האוכל, אלא יושב עם חברותא ולומד ומנצל את הזמן, והוא בא בסוף ואוכל מה שנשאר, ומה קורה אם קנקן השתייה שעל השולחן נגמר וצריך למלאותו שוב, האם הוא זה שתופס את הקנקן ורץ למטבח להביאו מלא, או שהוא יושב ב"סבלנות" זמן רב וממתין, עד שמישהו אחר יעשה זאת...".

"האם הוא נכנס מידי פעם למטבח להודות להם על טרחתם עבורו? ואיך הוא מתנהג כאשר האוכל לא ערב לחיכו, האם הוא בכל זאת אוכל, ואחר כך ניגש למטבח לומר 'תודה רבה האוכל היה טוב', שהרי שעות רבות עובדים להכין לו את ארוחותיו, או שהיום הוא לא אוכל, רק יורד לקיוסק וקונה ממתקים?".

"הנה הגעת למסקנה שהוא שקדן, שמא תברר כיצד הוא מתנהג, כאשר הוא מסיים לימודו בשעה מאוחרת בלילה, כאשר חבריו כבר ישנים מקודם, האם הוא מוריד את נעליו טרם בואו ומחזיקם בידי, כדי שלא יתעוררו, או שהוא נכנס בקול רעש גדול בשעה זו, ובבוקר האם הוא מסדר את מיטתו, או שמא הוא משאיר את חדרו מפוזר מתחילת הזמן ועד סופו".

"אני חושב", אמר ר' שמואל, "שהדברים הללו מאוד צריכים לעניין את בתך, כי אם הוא מפונק, שלא חושב על סביבתו, יבא בצהריים מהכולל הביתה, והיא הרי כבר מהבוקר עבדה להכין לכבודו ארוחת צהריים, והוא מגיע, ומתיישב לאכול, והאוכל לא יהיה בדיוק כמו שהוא חשב ומה שהוא רצה. ואז יעוות פניו באי שביעות רצון בולטת".

"האם תתנחם בתך במחשבה, על מה שאמר לה אביה לפני שעשו את התנאים, שהוא היה אצל הרב רוזובסקי ור' שמואל אמר לו שהוא שקדן בתורה? כמה מסכתות גמע? האם הוא מבין את דברי התוספות? דברי ר' עקיבא איגר? האם זה מה שיעניין אותה? הרי שהדבר, שצריכים לתת את הדעת בראשונה, האם הוא בן אדם".

הגאון הרב יעקב חי ציון עדס זצ"ל - נולד ב-ח' באדר ה'תרנ"ח (1898) בירושלים. בילדותו למד בתלמוד תורה בשכונת הבוכרים. בשנת ה'תר"ע (1910) החל ללמוד בישיבת 'אוהל מועד'. בשנת ה'תר"פ (1920) הוסמך לרבנות, ומונה למגיד שיעור בישיבת 'אוהל מועד'. בשנת ה'תרפ"ג (1923) עברו תלמידי הישיבה לישיבת 'פורת יוסף' ורבינו מונה למגיד שיעור ובהמשך שימש כאחד מראשי הישיבה. בשנת ה'תרצ"ה (1935) מונה לחבר בית הדין לעדת הספרדים בירושלים.

משנת ה'תש"ד (1944) החל לשמש כדיין בבית הדין בתל אביב וכן כיהן במקביל כרבה של קהילת יוצאי ארם צובא בתל-אביב. בשנת ה'תש"ה (1945) החל לשמש כראש אב בית דין בירושלים ובשנת ה'תשט"ו (1955) נבחר לכהן כדיין בבית הדין הרבני הגדול. בעל ייסורים. בנו בכורו נפטר בהיותו כבן 16 שנים בלבד.

שקדן עצום ומתמיד גדול בתורה. ניצל כל רגע ללימוד והתעלות. מעולם לא הקפיד על כבודו. ענוותן מופלא. גמל חסד באופן מופלא עם כולם. נפטר ביום שישי אחר חצות, כ"ז תמוז ה'תשכ"ג (1963). חי כ-65 שנים. ציונו בחלקת הרבנים בהר-המנוחות בירושלים. בנו, ר' יהודה עדס, הקים על שמו את ישיבת 'קול יעקב'.

אביו: המקובל הגאון ר' אברהם חיים. **אימו:** מרת צלחה. **אשתו:** מרת חיה אסתר (בת ר' עזרא הררי רפול. נישא בשנת ה'תרע"ט 1919). **ילדיו:** ר' אברהם (בנו הבכור, נפטר בגיל 16), ר' דוד בן ציון מבני-ברק, ר' עזרא (רב בהרצליה), ר' משה יוסף (מראשי ישיבת 'פורת יוסף'), ר' יהודה (ראש ישיבת 'קול יעקב'), ר' יצחק, ר' דניאל (מנהל ישיבת 'קול יעקב'). **מרבנותיו:** אביו, ר' אברהם חיים, ר' רפאל שלמה לניאדו, ר' יוסף ידיד הלוי. **מתלמידיו:** הגאון ר' בן ציון אבא שאול (ראש ישיבת 'פורת יוסף'), מרן הגאון ר' עובדיה יוסף, הגאון ר' יעקב קצין, הגאון ר' יהודה הכהן רבין (רבה של יהדות בוכרה בישראל). **כתביו:** נשפרו בישיבה בעת כיבוש הירדנים.

מעשה ועל דלתו של רבינו התדפק תלמיד חכם צעיר, רבי יהושע פרג'י פיטוסי, לימים רבה של צפת, וביקש להיבחן לדיינות. הרב שאל לשמו ומקומו, והבין, שהגיע זה עתה מצפת. באותם הזמנים נסיעה ממקום למקום, ביחוד כשמדובר ממקום רחוק, לא הייתה דבר של מה בכך, והלה יצא בשעת בוקר מוקדמת כדי להגיע לרבינו. "בוודאי עדיין לא הספקת לאכול ארוחת בוקר ואינני מסכים, שתיבחן אצלי כשאתה רעב", ומיד קם ופנה למטבח לערוך לפניו את השולחן. כשסיים לשוחח עימו ולתהות על קנקנו, גילה, שמדובר בתלמיד חכם מופלג, ויש לעשות הכול כדי שייבחר לדיינות, הדריך אותו למי לגשת ועם מי לדבר, איזה טפסים למלא, ואיזה מיתרים.

רגע לפני צאתו לדרך, הררה רבי יעקב קלות בשל העובדה, כי הלה לבש בגדים פשוטים ביותר. "חושבני, שבועדת הקבלה יש אנשים שמסתכלים על המראה החיצוני. המתן רגע". **רבינו נכנס לחדר הפנימי, פשט את גלימתו המכובדת ומצנפתו השחורה והגיש לאורח. "אם תלבש בגדים אלו, הם יהיו לך לעזר".** ואכן הלה התקבל לדיינות.

רבינו התגורר בדירה קטנה, שהדלות בלטה בה בכל פינה. גם כאשר ניסו מכריו ומוקיריו להנותו במתנות, שיש בהן מותרות, סירב בכל תוקף. באחת הפעמים אף התבטא ואמר: "לסבי לא היה כלום, לאבי לא היה כלום, ומדוע אתם רוצים להעשיר אותי?!". הוא חי והרגיש, שהעולם הזה פרוזדור, ולכן לא היה חפץ לעשות בו שום דבר המורה על קביעות. אף בזמנים, שרווח לו, ויכול היה להרשות לעצמו יותר מהמינימום, עדיין העדיף להסתפק במועט ואף סירב לעבור לדירה מרווחת והעדיף לעזור לבניו, העוסקים בתורה ולסייע לתלמידי חכמים.

מסופר, שהיה אדם שנהג באורח קבע לקצר את דרכו דרך הבית של רבינו. נכנס מהחצר הקדמית, חצה את הסלון הצר ויצא מהחצר האחורית, מנהג בעל בית! ורבינו החריש בסלחנות ומעולם לא אמר לו מאומה. בהטעימו: "אנחנו רק אורחים בעולם הזה".

פעם אחת יצא רבינו בשעה מוקדמת ביום שישי לרכוש מספר מצרכים לכבוד שבת. בדרך פגש בקשיש בוכה. עצר ושאל לסיבת בכיו. סיפר לו האיש, שעניו כואבות ואין מי שייקחהו לרופא. רבינו לא היסס, **נטלו עימו לרופא העיניים המפורסם ד"ר טיכו והמתין יחד איתו, עד שגיע תורו. התור היה ארוך ושעות אחדות חלפו, עד שנכנס לרופא, בתום הביקור ליווה רבינו את הזקן לביתו, ורק אז הלך לרכוש את צרכי השבת ושב לביתו.**

פעם אחת ניגש אליו אדם עם שלושת ילדיו ואמר בקול: "רבי! אלו שלושת בניך!". וסיפר האיש, כי לאחר שהיה נשוי כעשר שנים ועדיין לא נפקד בפרי בטן פנה לרבינו וסיפר לו, שהחליט לגרש את אשתו. הרב כששמע זאת החל לפייסו ולשכנעו, שיחכה עוד שנה. והוסיף ואמר, כי אביו הגאון המקובל רבי אברהם עדס זצוק"ל היה מתפלל על עקרות, ותפילתו הייתה עושה פירות, ועתה משנסתלק אביו, הוא מבטיח לו, כי כשיבוא לירושלים, יעלה על קברו ויתפלל עליו, שייפקד בבנים ובוודאי שזכות אביו תועיל גם עתה. שמע האיש בקול הרב והמתין ובחסידי ה' נפקד וה' חנן אותו בשלושה בנים בזכות תפילתו של רבינו.

בהיותו נער כבן 16 שנה פרצה מלחמת העולם הראשונה. הרעב בירושלים היה כבד ללא נשוא, אך רבינו עסק בלימוד התורה הקדושה ודבר לא הפריעו. גם לאחר נישואיו כשהיה מטופל בילדים רכים, לא התבטל מלימודו, והיה מנענע את העריסה, כשהגמרא על ברכיו, וידו מלטפת את התינוק. באחת הפעמים סיפר לאביו, שראה את דמות הרמב"ם בחלום, נישק את ידו וקבל את ברכתו. שאלו אביו: "האם נראה הוא כך וכך?" הופתע הבן ותמה מהיכן ידע. השיב האב, כי בעליית נשמה רואה הוא את דמויות הצדיקים ומכיר את הרמב"ם...

אנו מבקשים ממי שיש לו תמונות טובות יותר של
הצדיקים או של הקברים או אם לא שמנו את תמונת
הצדיק או הקבר ויש לו תמונה שהוא צילם או שקיבל
ממישהו ששהוא צילם ונתן לו את זכויות יוצרים
להשתמש בה ולא הוריד אותה מאתר באינטרנט, אנא
שלחו למייל

PnineZadikim@gmail.com

למעוניינים לקבל את העלון ישירות למייל, יש לשלוח
בקשה **PnineZadikim@gmail.com**

כל החומר נלקח
מעלון 'פניני עין-חמד' משנים עברו
לקבלת עלון פניני עין-חמד,
יש לשלוח בקשה למייל:
PnineEH@gmail.com

העלון מוקדש לרפואה והצלחת רחל ברכה בת פדילה דליה הי"ו ובני-ביתה
רפואת יהודה אריה בן רחל ברכה- רפואת הנפש ורפואת הגוף
ולהצלחת כל עם ישראל ובתוכם יוסף ליאור בן דליה אפרת ומשפחתו
והצלחה בכל העניינים, נחת יהודי מכל יוצאי חלציו וכן בחינוך הילדים